

[Fuglsang.]

den af parlamenterne valgte forsamling er af temmelig formel karakter. Der kan i denne forbindelse vel ikke være tvivl om, at hvis grundlovens § 20 skal have nogen som helst mening og betydning, må den have sin gyldighed netop på et område som dette. De forhold, jeg nævner her, gør det efter vor mening yderligere naturligt og nødvendigt, at vi gør os det spørgsmål klart: hvem er det, der står bag disse planer? Hvem er de til gavn for?

Den drivende kraft er i temmelig høj grad Vesttyskland og dets genopstandne koncerner, netop de finansgrupper, som i deres higen efter Lebensraum to gange har kastet verden ud i storkrige; og netop Tyskland er som den stærkeste magt den faktor, som vil have størst fordel af et fællesmarked med fri konkurrence over grænserne. Af de nuværende seks landes industriproduktion falder på Vesttyskland alene de 49 pct., medens Frankrigs andel er 23, Italiens 14, Belgiens plus Luxembourgs 8 og Hollands 6. Det giver et billede af styrkeforholdet, og Vesttysklands dominerende indflydelse vil ikke blive mindre ved, at der bag det står stærke kredse i USA, som netop nu i høj grad koncentrerer sig om at gøre Vesttyskland til sin økonomiske basis inden for fællesmarkedet, ganske parallelt med, at de på det militære område søger at gøre den vesttyske forbundshær med dens revanchelystne generaler til den førende militære kraft inden for NATO. Et udtryk for amerikanernes økonomiske plan er det, at et stort New York-konsortium har åbnet en særlig bank i Dortmund alene med investeringer i Vesttyskland for øje.

Hvad endelig vor mere konkrete stilling til fællesmarkedet angår, kan det afgørende for os kun være det ene, nemlig hvad en tilslutning vil betyde for vort land og de mennesker, der bor her. Af direktoratet for vareforsyning er der foretaget en undersøgelse, som fortæller os, at en dansk tilslutning til fællesmarkedet vil betyde vort lands blotlægning for vesttysk industri med dens store monopoler og moderne produktionsapparat, råstoffbaser og billigere arbejdskraft, og det vil betyde, at ca. 40 pct. af vor industri og 120 000 arbejdere bliver bragt i farezonen. Det er klart, at en til-

slutning under disse betingelser ikke kan være i dansk interesse. At denne beregning ikke blot er fantasi, men bygger på visse kendsgerninger, viser den udvikling, som faktisk har fundet sted inden for kul- og stålindustrien i Europa. Netop på dette, man har lov til at sige grundlæggende økonomiske område skabtes allerede i 1952 en sammenslutning mellem de samme lande og på samme grundlag, som fællesmarkedet bliver dannet på, og karakteristisk er det, at denne mægtige kartelsammenslutning, blandt hvis mænd er den gamle kanonkonge Krupp, netop er undtaget fra fællesmarkedets almindelige regler. Allerede de retigheder, man således giver et sådant kartel, og den praktiske virkning, det til dato har fået, modsiger efter min mening ganske grundigt det ærede medlem hr. Per Federspiels påstand om, at vi i et fællesmarked vil komme til at konkurrere på lige fod.

I den forløbne periode har kul- og stålunionen været i stand til at skabe kunstigt højere priser og dertil et dobbeltprissystem vendt mod udenforstående, mod dem, der står uden for selve kul- og stålgruppen. Dette har skabt øget rigdom og magt til koncernerne. Vi har i den forbindelse nylig læst, hvordan det Kruppske selskab med unionens billigelse har opslugt to nye stålværker. Et andet eksempel på, hvad kul- og stålunionen betyder, kan man aflæse af August Thyssens Hütteregegnskaber. Han var også en af dem, der betalte Hitler. Virksomhederne har været i stand til at sætte deres dividende op fra 80 mill. DM i 1954-55 til 204 mill. i 1956-57, samtidig med at arbejdernes lønandel i forhold til produktionen i samme periode faldt fra 11 til 8½ pct. Det viser, at for arbejdsgiverne betyder fællesmarkedet og fællesmarkedets politik stigende udbytter, for arbejderne betyder fællesmarkedspolitikken krise og arbejdsløshed. At dette ikke er sortmaleri, viser den seneste tids udvikling i Ruhr, hvor kullene hober sig op, gruberne lukker og arbejderne kastes på gaden. Endnu stærkere træder det frem i Belgien, hvis arbejdere gennem mægtige, omfattende generalstrejker faktisk er blevet tvunget til at kæmpe for retten til deres arbejdsplads. For danske arbejdere, som i forvejen har deres beskæftigelsesvanskeligheder, betyder tilslutningen til fællesmarkedet foruden en